

به نام خدا

شماره : ۹۸-۲۳/ان-ان
تاریخ : ۲۲/۱۲/۱۳
پیوست :

انجمن انسان شناسی
ایران
Anthropological
Society of Iran

برادر ارجمند جناب آقای دکتر براری
دبیر محترم کمیسیون انجمن های علمی

با سلام و احترام

نامه آسیب شناسی جنابعالی را در خصوص عملکرد انجمن انسان شناسی (سال ۹۱) دریافت کردم. ابتدا از دقت نظر و پشتکار شما صمیمانه تشکر می کنم.

جناب براری، این دومین نامه ای است که من طی دو سال اخیر برایتان می نویسم. نامه اول در پاسخ آسیب شناسی سال قبل بود که هنوز نمی دانم رویت فرمودید یا خیر! (با وجود اینکه آنرا خودم به دفترتان تحویل دادم) و جوابی هم دریافت نشد! که البته اگر دلیل اش مشغله زیاد شما بوده است، من آنرا بخوبی درک می کنم. زیرا وقتی فعالیت های شما را چه بصورت مکتوب و چه غیر مکتوب از دور نظاره می کنم، باور کنید گاهی از خود می پرسم مگر می شود یک نفر اینقدر در طول شبانه روز کار بکنند؟ آن هم کارهایی به این سنگینی! ولی شما عملاً نشان دادید که این قابلیت را دارید و از این نظر بنده شخصا شما را فردی قابل و با سعه صدر بسیار می دانم که قادر است حتی کارهایی مهم تر از مسئولیت فعلی تان را بخوبی انجام دهد

اما، جناب دکتر براری اجازه دهید از تعارف کم کنیم و بر مبلغ بیافزاییم!

۱- اولین نکته این است که انجمن های علمی قبل از هر چیز ارگان های مستقلی (N.G.O) هستند، و نیازی به دخالت دیگران در امور داخلی شان نمی بینند! دلیل اش هم روشن است، چون با رای مخفی و توسط خیره ترین افراد در آن حوزه علمی انتخاب می شوند، و عملکرد هیات رئیسه شان هم توسط همان رای دهندگان ارزشیابی می شود و چنانچه قابل قبول نباشند در روز انتخابات هیات رئیسه جدید تکلیف شان، روشن خواهند شد.

لذا با ارزشیابی دست آوردهای یک انجمن علمی، آن هم از راه دور و تنها به استناد چند پرسشنامه و اسنادی که بعضاً می تواند ساختگی هم باشد (!) برای انجمن ها رتبه و امتیاز تعیین می کنید، و تازه این کار را هم در

انجمن انسان‌شناسی
ایران
Anthropological
Society of Iran

به نام خدا

شماره :
تاریخ :
پیوست :

شرایطی انجام می دهید که اصلا هیچ اطلاعی از مشکلات عهده و متنوع آن ها ندارید. آیا واقعا کار درستی است؟!؟

۲- جناب براری ما بارها گفته ایم که ارزشیابی فعالیت انجمن های علمی بر مبنای تعداد فعالیت هایشان کار درستی نیست. باور بفرمائید، در هیچ کجای دنیا یک موسسه علمی را بر مبنای تعداد تولیدات اش ارزش گذاری نمی کنند! تنها جایی که فقط کیفیت است که حرف آخر را می زند و نه کمیت، همین نوع موسسات است و پس! این روش شما که قطعاً با هدف بالا بردن سطح کیفی فعالیت های آن هاست، در مولردی باعث پائین آمدن سطح فعالیت های آن نیز می شود! وگرنه مگر تدوین صورت جلسه های ساختگی کار سختی است؟

و یا سخنرانی های بی کیفیت و تکراری که در بعضی از آنها تعداد مستمعین آن به زحمت به تعداد انگشتان دو دست می رسند کار شاقی است؟ و یا برگزاری سمینارهای یک روزه و یا حتی نصفه روزه با سه تا چهار سخنرانی ترتیب دادن (که همان ها هم گاهی فقط با حضور همان اعضای هیأت مدیره انجام می شود!!) و امتیاز گرفتن کار دشواری است که خیلی ها انجام نمی دهند و یا شاید بهتر است بگوئیم «زیر بارش نمی روند چون خفت اش را تحمل نمی کنند»؟! و آیا چاپ مجلات به اصطلاح «علمی - پژوهشی چند قلو» که متأسفانه مد شده بعضی از انجمن ها با ارگان های مختلف تنها با هدف امتیاز علمی - پژوهشی گرفتن، هم برای انجمن شان و هم برای نویسندگان مقالات شان کار غیرممکنی است؟ که شما اینقدر به آنها بها می دهید؟ و با این کارتان آنها را ترغیب می کنید که بیشتر این راه غلط را دنبال کنند تا آمار به اصطلاح فعالیت هایشان بالا برود و شما هم آمارهای خودتان را از این طریق بالا ببرید!

۳- آیا اینکه نشسته اید و منتظرید ببیند کدام مجله در چاپ اش تاخیر افتاده تا پشت سر هم نامه و اخطاریه و... برای مسول آن ارسال کنید بدون اینکه دلیل اش را سوال کنید کار پسندیده ای است؟! اگر مقاله های با کیفیت علمی - پژوهشی به اندازه کافی وجود نداشت بایستی برای اخطار نگرفتن، مجله را با مقاله های بی کیفیت - و گاه حتی داوری نشده - سر موعد چاپ کرد؟ دراین صورت پس چه فرقی بین یک مجله علمی - پژوهشی و روزنامه های یومیه که برای پر کردن صفحات خود هر چیزی را چاپ می کنند و... می توان متصور بود؟!؟

انجمن انسان‌شناسی
ایران
Anthropological
Society of Iran

به نام خدا

شماره :
تاریخ :
پیوست :

جناب آقای براری از هر ۵۰ مقاله ای که به دفتر مجله ما می رسد پس از دآوری های اصولی ، فقط ۱۰ تا ۱۵ در صد شان قابل چاپ تشخیص داده می شوند! (دست کم در مجله ما این چنین است). با عرض معذرت باید عرض کنم که با این روشی که دفتر شما در خصوص انتشار عجلولانه مجلات در پیش گرفته، چیزی نخواهد گذشت که کیفیت مجله های علمی - پژوهشی و روزنامه های یومیه با کمال تأسف برابر شوند.

۴- همانطوریکه در نامه قبلی هم اشاره کردم، هر انجمنی موضوع کار خاص خودش را دارد و نمی شود همه انجمن ها را یک شکل مورد ارزیابی قرار داد. انجمن ما سر و کارش با مسائل مربوط به انسان است (از جنبه های مختلف) و با انجمن مثلا آزیان یا حشره شناسی، یا... که سروکارشان با هزاران موجود است و می شود به راحتی در باره هر کدامشان کار کرد و مطلب نوشت و سخراتی کرد و سمینار گذاشت و... فرق دارد.

رتبه ۲۹ در بین بیش از صد انجمن در بخش علوم انسانی با توجه به محدودیت های موجود برای رشته های علوم انسانی، خصوصا انسان شناسی، تازه آن هم با روش کمی که اصلا مورد قبول ما نبوده و نیست ، نه تنها رتبه کمی نیست بلکه رتبه بالاتر است که جای تحسین هم دارد! این رتبه نشان دهنده آن است که بالغ بر بیش از هفتاد انجمن (۷۰ درصد) دیگر در بخش علوم انسانی ، فعالیت کمتری نسبت به ما داشته اند! (تازه انجمن هایی که محدودیت های ما را هم نداشته اند). پس می توان نتیجه گرفت که انجمن انسان شناسی وظایف اش را با توجه به جمیع جوانب باز هم در حد مطلوب به انجام رسانده است. تنها نقطه ضعف (قوت بخوانید!) ما این است که کارهای نمایشی و شلوغ کاری های معمول که می تواند باعث بالا بردن امتیازها شود را چند سالی است از دستور کار خود خارج کرده ایم و از این نظر هم نه احساس کمبود می کنیم و نه احساس گناه.

۵- جناب آقای دکتر براری باور کنید نمی توانم باور کنم که شما از این کارهای غالبا نمایشی که فقط و فقط با هدف امتیاز گرفتن تولید می شوند بی خبر باشید؟ که اگر غیر از این باشد جای تأسف بسیار دارد! از طرف دیگر نمی توانم باور کنم که از جمله مدیرانی هستید که کار بی کیفیت را از کار با کیفیت تشخیص نمی دهید! به همین دلیل تعجب من از این است که چرا پس از این همه سال تجربه اندوزی همچنان با همین روش کارتان را دنبال می کنید؟

۶- آقای دکتر تصور نفرمائید که مدیریت یک مجموعه چند صد نفری بر توقع، با انتظارات بی انتها و متفاوت، که همه شان مدعی هستند و هیچ کس، کس دیگری را قبول ندارد و هر یک سلیق و نظرات خاص خودش را

انجمن انسان‌شناسی
ایران
Anthropological
Society of Iran

به نام خدا

شماره :
تاریخ :
پیوست :

دارد، و نه تنها بر علیه هم بلکه بر علیه مدیریت آن مجموعه مرتب حرف و حدیث هم می‌سازند و با جوسازی ها و دروغ پراکنی های زیرکانه به تشویش اذهان دامن زده و سعی دارند انجام کارها را کند کرده و جو نا امیدی را در انجمن حاکم نمایند، کار ساده ای است! باور بفرمایید مدیریت کردن انجمنی که دل نگرانی اصلی اش پرداخت اجاره و پرداخت حق الزحمه ماهیانه پرسنل اش است و دو سالی است که هیچ کمکی هم دریافت نکرده و حق عضویت سالانه اعضای آن فقط هفت هزار تومان در سال است که غالباً هم پرداخت نمی‌کنند و تا دلتان هم بخواهد توقع دارند و انتظارات نابجا و بی‌منطق که یا از سر بغض است و حسادت و یا تحریک بعضی از مدعیان ریاست که نتوانسته اند رای کافی برای این منظور کسب نمایند و... بدون اینکه کمترین همکاری با انجمن کرده باشند (حتی در جلسات سخنرانی های هفتگی و یا ماهیانه آن هم شرکت نمی‌کنند و...)، کار آسانی نیست؟

۷- چاپ مجله علمی- پژوهشی که حد اقل مخارج چاپ اش با هزینه های جاری امروز چیزی حدود ده میلیون تومان برای دو شماره در سال است و به دلیل دائلود کردن های مقالات اش فروش چندانی هم ندارد! صرف نظر از ددرسهای دیگرش که خود بهتر می‌دانید که باید پاسخگوی همه نویسندگانی که مقالات شان پذیرفته نمی‌شود و دشمن تراشی های بیشمار که بیشتر هم شامل حال سردبیر می‌شود و... کارمفید محسوب نمی‌شود؟ و ارزش اش کمتر از مثلاً چند صورت جلسه غالباً ساختگی است؟ که می‌تواند در کمتر از نیم ساعت چند تایی از آنها تهیه و تدوین شود.

۹- آقای رئیس- برگزاری یک سمینار(از نوع واقعی اش و نه نمایشی آن) دست کم به دو سال وقت نیاز دارد! غیر از مخارج بسیار سنگین آن که در حال حاضر اکثر انجمن ها از جمله انجمن ما به هیچ وجه توان مالی لازم برای برگزاری آن را ندارند. دو سال است که برگزاری یک سمینار سالانه را مجبور شدیم به دلایل مالی عقب بپاندازیم! بالغ بر نزدیک به هفت میلیون تومان از یکی از موسسات وابسته به وزارت علوم بابت مشارکت و همکاری، طی یک توافقنامه رسمی، طلبکاریم که دو سال است منتظر دریافت آن هستیم! و همین امر باعث شده بخشی از برنامه هایمان به هم بخورد. اگر کمک های شهرداری نبود الان انجمن ما به دلیل مشکلات مالی تعطیل شده بود! چون دست کم دو میلیون تومان هزینه های جاری ماهیانه انجمن است (بیش از ششصد هزار تومان اجاره ماهانه و آب و برق و گاز، حدود هشتصد هزار تومان دستمزد پرسنل، پول تلفن و

۴ از ۷

انجمن انسان‌شناسی
ایران
Anthropological
Society of Iran

به نام خدا

شماره :
تاریخ :
پیوست :

اینترنت، هزینه های جانی و پیش بینی نشده و...) و مطمئن باشید اگر این وضع ادامه پیدا کند تا سال آینده انجمن عملاً تعطیل خواهد شد!

۱۰- برادر عزیز جناب دکتر بربری چرا واقعیت های به این آشکاری دیده نمی شوند؟ تا بحال کسی از شما نپرسیده چه داده اید؟ که این همه می خواهید؟ همکاری های بین المللی و دعوت از اساتید و متخصصین بین المللی در شرایط موجود و... واقعا کار ساده ای است؟ آن هم در حوزه ای که ما کار می کنیم، یعنی علوم اجتماعی (آن هم رشته انسان شناسی که در کشور ما مدعیان گوناگون و خاص خودش را دارد) که اگر انجام نشود از امتیاز مان کم می شود؟! آیا این شکل امتیازدهی عادلانه است؟ جناب عالی و همکارانتان غیر از ارسال نامه های بی شمار که روزانه ارسال می فرمائید (البته کپی گرفتن از آن ها هم بودجه ویژه ای می طلبد)، کمک دیگری هم به ما کرده اید؟

۱۱- بارها و بارها گفته ایم اگر ارزیابی هم قرار است انجام شود بایستی بر اساس امکانات، شرایط و البته از نوع کیفی آن باشد و نه کمی! که در غیر این صورت نتیجه ای جز باب کردن عادات غلط و تخریب کننده نخواهد داشت! این روش نتیجه ای جز تبدیل کردن انجمن ها به موسساتی که صرفاً به دنبال انجام کارهای پر تعداد نمایشی و غلط انداز هستند در پی نخواهد داشت و یا آنکه انجمن هایی که باید علمی باشند، با انجام پژوهش های فرمایشی و دریافت حق بالاسری توسط هیات مدیره به زودی به پنگاه هایی شبیه به «مقاطعہ کاری» تبدیل خواهند شد!

آقای دکتر باور بفرمایید اگر چنین روایی ادامه پیدا کند، کارهایی که برای جامعه علمی کشور مفید فایده باشد، به زودی به طور کامل از فضای انجمن های علمی رخت خواهد بست! جناب بربری با ایجاد چنین فشارهایی که فقط حس رقابت کاذب و نا کار آمد را تقویت می کند، کارسودمندی به انجام نخواهد رسید و اگر هم برسد سطحی و زود گذر خواهد بود. این وضعیت به نفع هیچ انجمنی نیست و بایستی در این باره تجدید نظر شود.

برادر عزیز سخن بسیار است و زمان کوتاه، اجازه دهید در خاتمه به این نکته نیز اشاره کنم که هدف از نوشتن این مطالب نه کم ارزش جلوه دادن زحمات شما در کمیسیون انجمن های علمی کشور است و نه توجیه کمبودها و نقاط ضعف انجمن انسان شناسی ایران، که فعلاً مسئولیت آن به عهده بنده حقیر است، و نه خدای

۱۵ از ۶

به نام خدا

شماره :
تاریخ :
پیوست :

انجمن انسان شناسی
ایران
Anthropological
Society of Iran

ناکرده توهین و جسارت به شخصیت والای جنابعالی که همگان بر آن اتفاق نظر دارند، بلکه تنها اشاره به ذکر نکات و نظراتی متفاوت بود تا شاید بکارگیری آنها به حل مشکلات کمک نماید!

جناب دکتر، آن چه مسلم است، همه ما قصد مان یکی است و آن یکی هم همان «خدمت» به جامعه است و بس. منتهی هر کدام سوازبرمرکبی هستیم که راه خود را دارد و نه هر راهی که دیگران تعیین کنند. نه شما بایستی راه ما را بروید و نه ما راه شما را، چرا که نوع مسولیت و کارمان یکی نیست و انجام وظایف هر کدام از ما قوت و فن خاص خودش را می طلبد. نه من و نه شما چند صیاحی بیش نخواهیم بود، ولی یادمان باشد که آیندگان قضاوت خواهند کرد! امیدوارم بتوانیم در برابر قضاوت آیندگان روسفید و سر بلند باشیم و نه بیش!

با آرزوی سلامتی و طول عمر و توفیق الهی برای جنابعالی

جلال الدین رفیع فر

رئیس انجمن انسان شناسی ایران

